

ע"פ 2839/05/14 - מוסא סרסור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2839-05-14 סרסור נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
 כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
 כב' השופטת מרים סוקולוב
המערער: מוסא סרסור
נגד מדינת ישראל
המשיבה:

פסק דין

1. המערער הורשע בבית המשפט קמא לאחר שמיעת ראיות בהיזק לרכוש במזיד וכן בגנבה. על-פי הנטען, בתאריך 26.11.12 גרם המערער נזק במזיד לשלוש עמדות תשלום אוטומטיות של החברה המפעילה את החניונים (להלן "המכונות") בפארק גני יהושע וגנב מתוכן כסף מזומן בסך 46,000 שקל. בכתב האישום נטען כי המערער ואחר שברו בעזרת לום את המכונות וגנבו את הקופות כאמור לעיל.

בית המשפט קמא (כבוד השופט הבכיר דניאל בארי) הרשיע כאמור את המערער לאחר שמיעת הראיות. לא הייתה מחלוקת באשר לעצם ביצוע הפריצה. בדיעבד גם אין למעשה מחלוקת על כך שהדי-אן-אי של המערער נמצא בכתם דם שהיה על המכונות לאחר פריצתו, והמערער לא המציא הסבר של ממש להימצאו של ה-DNA. אולם בפי הסנגורית שתי טענות עיקריות: האחת, הדגימות של כתם הדם שלקח השוטר הראשון שהגיע לזירת העבירה לא סומנו כיאות, ולא ברור אם הוכנסו למעטפות סגורות. כל התהליך של העברת המוצג של הדגימות מכתם הדם נעשה שלא כיאות, ובסופו של דבר לא הוכח קשר בין הדגימות שנבדקו בדיעבד במז"פ לבין הדגימות שנלקחו ממקום האירוע. טענתה השנייה של הסנגורית היא כי זכויותיו של המערער קופחו כאשר נלקחה ממנו דגימה ששימשה בדיעבד להשוואת הדי-אן-אי שהופק מכתמי הדם לדי-אן-אי שלו. לטענת הסנגורית, הטופס שליווה את לקיחת הדי-אן-אי נרשם ימים רבים לאחר לקיחת הדגימה מהמערער. הסכמתו של המערער לא נרשמה במקום הנכון, המערער עצמו אינו זוכר שהוסברו לו זכויותיו, ומכל הסיבות הללו הטענה היא כי לא ניתן להשתמש בדגימה שנלקחה מהמערער כדי להשוותה עם הדגימות שנלקחו מכתמי הדם בזירת האירוע.

2. בית המשפט קמא לא קיבל טענות אלה וקבע כי הוכח הקשר שבין הדגימות שנלקחו במקום לבין הדגימות שהועברו לבדיקה. אליבא דבית המשפט קמא, בת/6, שהוא הטופס שמילא החוקר שהגיע למקום, צוין כי הממצא הוא חומר ביולוגי החשוד כדם, וצוין גם כי הוא נלקח מחלק הפנימי של עמדת התשלום. בית המשפט סבר כי יש ממש בטענת הסנגורית ולפיה זירת העבירה לא אובטחה עד להגעת טכנאי מז"פ, ואולם אין בכך כדי לכרסם במשקל הראיה, שהרי איש לא היה יכול להביא למקום את דמו של המערער אילולא היה במקום והשאר בו כתם דם - שממנו כאמור נלקחה דגימת הדי-אן-אי.

3. אשר לדגימת הדי-אן-אי וטענת הסנגורית כי לא נתבקשה הסכמתו של המערער - בית המשפט ציין כי הוא מאמין לחוקר שלקח את הדגימה בהסכמה, ,,ככל הנראה שכח להכין דוח ביום החקירה ולכן לא החתים את החשוד על ת/2". בשורה התחתונה סבר בית המשפט קמא כי הוכח כדבעי הקשר שבין המטושים שנלקחו במקום מזירת העבירה לבין הדי-אן-אי של המערער, שעל-כן הרשיע את המערער.
4. על טענותיה בבית המשפט קמא חזרה הסנגורית לפנינו. באשר לזירת העבירה, כאמור הטענה היא שהחוקר לא סימן כדבעי בעת מעשה את המעטפות שבהן הושמו דגימות כתם הדם. הסנגורית הכבירה פרטים על הנוהל המקובל במקרים אלה, על מעטפה ריקה שהוצמדה, על אי-סימון וכיוצא באלה, שעל-כן טענתה היא כי לא הוכח שהדי-אן-די שנלקח מזירת האירוע הגיע לבדיקה במז"פ.
5. לא מצאנו ממש בטענה זו. איננו רואים להיכנס לכל הפרטים. אנו אומרים בפה מלא כי מקובלת עלינו הטענה שהדברים בתיק זה לא נעשו במידת הדיוק שניתן לצפות לה. בתהליך כולו נפלו פגמים רבים והיה ניתן לחסוך את כל הדיון בבית המשפט קמא אילו נעשו הדברים בצורה מסודרת, באופן שאיננו מותיר מקום לסימני שאלה. עם זאת, כאמור, איננו סבורים כי יש ספק של ממש באשר לכך שדגימות מכתם הדם ששימשו להפקת הדי-אן-אי ואשר נלקחו מזירת האירוע הן שהגיעו למעבדה ושימשו את חומר הגלם לחוות הדעת של המומחית שסומנה ת/10 (חוות דעת ראשונית) ות/11 (חוות דעת סופית). בשתי חוות הדעת מציינת רפ"ק סיגל ברליין, קצינת מעבדה ביולוגית, מה הגיע אליה. וכך היא כותבת: ,,שקית מאובטחת פתוחה [...], מסומנת בין היתר: [...] ובה מעטפה משטרתית סגורה מסומנת בין היתר: ,א"פ 2 עמדת תשלום' ובה מבחנת פלסטיק מסומנת בין היתר: ,א"פ 2' ובה מטוש". כך גם באשר למעטפה הנוספת, שההבדל בינה לבין המעטפה שפרטיה צוינו לעיל הוא המספר והסימון: ,א"פ 1' במקום ,א"פ 2'. החוקר שלקח את הדגימות הוא אליהו פאר, והוא העיד בבית המשפט קמא כי סימן את המטושים בראשי התיבות של שמו ובמספרים 1 ו-2, ואותם הצמיד למעטפה הנזכרת בחוות הדעת של המומחית. נראה לנו כי הסימון ,א"פ 1' ו, ,א"פ 2' שעליו כתוב ,,עמדת תשלום" ותאריך האירוע, די בו כדי ליצור את הרצף הנדרש לעניין הקשר שבין המטוש שנבדק במעבדה לבין מה שנתפס בזירת האירוע. גם ספק צריך להיות סביר. אין כל סבירות בהנחה שאותו חוקר, באותו יום עצמו, לקח מטוש אחר מעמדת תשלום, מכתם דם, וסימן אותו בראשי תיבות שמו. לפיכך אנו מסתפקים בכך לעניין הקשר שבין המוצג שנלקח לבין המוצג שנבדק.
6. נותרה אפוא הסוגיה של השוואת הדי-אן-אי של המערער לדי-אן-אי שהופקר מאותן דגימות. לעניין זה הטענה היא כזכור שלא נתקבלה הסכמתו של המערער ולא הוסברו לו זכויותיו, שעל-כן לא היה למעשה בסיס להשוואה. גם בנושא זה אנו חוזרים על מה שאמרנו. אין ספק שיש חוסר תקינות, וזאת בלשון המעטה, כשהחוקר אינו ממלא את הדוח באשר ללקיחת דגימת הדי-אן-אי באותו יום אלא ימים מספר לאחר מכן. עדיין איננו סבורים כי גם מנושא זה המערער יכול להיבנות. בסופו של דבר מילא החוקר את הטופס, גם אם לא באותו יום, וסימן במקום המיועד לכךX המעיד על הסכמתו של המערער ללקיחת הדגימה. בית המשפט האמין לחוקר כי רק בעקבות טעות או שכחה לא מילא באותו יום. מדובר בממצא מהימנות מובהק שאיננו רואים להתערב בו.
7. מעבר לכך, ומה שחשוב בעינינו לא פחות: חוות הדעת המקורית של מז"פ, שקבעה את הקשר בין המערער לבין הדגימות שנלקחו במקום האירוע, התבססה על דגימת די-אן-אי של המערער שהייתה מצויה במאגר המשטרתית. לצורך השוואה עם מאגר זה לא נדרשה כמובן הסכמת המערער, שהרי מדובר בדגימה שמצויה זה

זמן בידי המשטרה. על סמך הדגימה המצויה במאגר הופקה חוות הדעת הראשונית, שבה נאמר,,מבדיקות DNA לאפיון חומר ממטושים (סעיפים 1, 2) התקבל פרופיל זהה ממקור זכרי בר השוואה". אין מחלוקת על כך ש"המקור הזכרי בר השוואה" הוא המערער שלפנינו. נכון הוא כי לצורך הנפקת חוות הדעת הנוספת המעבדה מבקשת, כעניין שבנוהל ובשגרה, דגימה,,טרייה" של די-אן-אי שנלקח מהחשוד שמדובר בו. אין בכך כדי לאיין לחלוטין את משמעותה של חוות הדעת המקורית, שבעקבותיה הגיעה המשטרה אל המערער. השילוב של חוות הדעת המקורית עם האמון שנתן בית המשפט קמא בגרסתו של החוקר עונה, לדעתנו, על הנדרש, ויש בו משום הרמת הנטל המוטל על התביעה. המערער לא סיפק כל הסבר להימצאות הדי-אן-אי שלו על כתם הדם בחלק הפנימי של מכונות התשלום, ובהעדר הסבר המסקנה היא כי אכן המערער פרץ למכונות ולקח את סכום הכסף שמדובר בו. נעיר לעניין זה שבית המשפט קמא קבע בסופו של דבר כי מדובר בשלושים אלף ש"ח ולא ב-46 אלף כפי שנטען בכתב האישום. מבחינתנו אין משמעות לסכום הכסף שמדובר בו, וגם אם אין זהות בסכום אין בכך כדי לשנות את המסקנה המשפטית - כי המערער פרץ את מכונות התשלום וגנב מתוכן כסף.

אין לפנינו ערעור על גזר-הדין. התוצאה היא כי אנחנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום,
ה' מרחשוון
תשע"ה (29)
באוקטובר
2014), במעמד
הנוכחים.

דבורה ברלינר,
שופטת
נשיאה
אב"ד

מרים סוקולוב,
שופטת

ג'ורג' קרא,
שופט
סגן נשיאה